

Sarkozy, interrogat per l'ajut libi

L'acusen d'haver rebut 5 milions d'euros de Gaddafi per a la campanya electoral del 2007

Sarkozy i Gaddafi, el 2007 a l'Elisi ■ EFE

Trump va fer servir dades robades de Facebook

Una empresa anglesa les hauria robat i cedit

SUBSCRIU-TE A EL TATANO!

Cada mes a casa teua

A partir de 4 anys

El Cavall Fort dels petits

7 Edicions

CAVALL FORT

932 186 220 - www.cavallfort.cat

EL PUNT AVUI+

1,20€

Edició de Lleida

DIMECRES • 21 de març del 2018. Any XLIII. Núm. 14583 - AVUI / Any XL. Núm. 13453 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6-10

Sàncchez deixa pas

PRESSIÓ • El candidat de JxCat deixa la política per poder sortir de la presó i obre la porta a la possible investidura de Turull

CANVI • La fiscalia demana la llibertat amb fiança de Forn "per raons humanitàries" quan fa quinze dies s'hi va oposar

FITA • Juristes internacionals denuncien, a la seu de l'ONU a Ginebra, que l'Estat usa les presons amb finalitats polítiques

NACIONAL

P14-15

El passeig de l'Estació de Cervera, ahir al matí, amb la neu caiguda a la matinada ■ ACN

Primavera amb neu

Una nevada tardana deixa gruixos destacables en molts indrets

Europa-Món

P21

Nou vet del PSOE a jutjar crims de Franco

Nacional

P17

El pol·len arriba tard, però amb més intensitat

Entrevista Pau Castell

P44

Historiador

"Som bressol de la cacera de bruixes a Europa"

FINANÇAMENT RÀPID I PROFESSIONAL PER A SITUACIONS URGENTS. RESPOSTA EN 24 H!

EUROCREDIT
La primera financera familiar que suma

Telèfon: 972487222

www.tqueurocredit.com

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

L'heroïcitat de Santi Vila

El 23 de setembre de l'any passat, Santi Vila va participar en un míting del PDeCAT a Figueres, la seva ciutat. Es tractava d'un moment especialment complex. Dos dies abans, l'Estat havia ensenyat les urpes en una operació judicial i policial sense precedents per tal d'intentar aturar el referèndum; una ofensiva que va provocar sis detencions, un munt d'escorcolls i una resposta massiva de la societat catalana. Ja fos per aquest clímax especialment tens, per la necessitat d'espolsar-se l'etiqueta de moderat o per simple incontinència verbal, l'aleshores conseller es va mostrar especialment contundent i va afirmar: "Si la setmana que ve hem d'anar uns dies a la presó, hi anirem, i si ens hi hem de jugar el patrimoni, ens el jugarem, i si hem d'acabar a la presó, hi acabarem; perquè ens hi juguem la dignitat." Vila no només es va oferir per al martirologi, sinó que va carregar amb duresa contra el govern espanyol, dirigit, segons les seves paraules, per

Fa sis mesos, Santi Vila va afirmar: "Si hem d'anar uns dies a la presó, hi anirem i si ens hi hem de jugar el patrimoni, ens el jugarem"

"un centenar de famílies" predemocràtiques". La intervenció va sorprendre a més d'un; però és prou conegut que Vila no es caracteritza per la coherència ni per la capacitat de mantenir-se en un segon pla.

Ha plogut molt d'ençà d'aquella invocació. En els darrers dies, Vila es passeja pel país per tal de promoure el seu darrer llibre, *D'herois a traïdors*. L'exconseller, que només va anar a la presó per unes quantes hores (probablement, per una confessió en temps de descompte), no té gaires manies a difondre les interioritats del govern durant aquells dies d'enorme tensió i es despatxa a gust contra persones que, a diferència d'ell, han pagat el seu compromís amb l'exili o la presó; o que corren el risc de fer-ho perquè, en paraules seves, Espanya està governada per "famílies predemocràtiques". La situació és complexa i, probablement, la ciutadania no reclama ni herois ni traïdors; però sí persones que siguin capaces d'actuar amb honestetat i coherència, dues paraules que no formen part del diccionari de Santi Vila.

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Roger Mas a l'Auditori

On hi ha un bisbe hi ha un seminari, on hi ha un seminari hi ha una escolania i on hi ha una escolania surt Roger Mas que és de Solsona, ciutat bisbal. Ignoro si el cantant va ser de l'escolania, però on hi ha una escolania canten fins i tot les parets de tot el poble i sempre hi ha una veu que destaca. El bisbe emèrit de Barcelona Lluís Sistach diu sempre que Santa Maria de Mataró és la "catedral del Maresme". Una catedral sense bisbe, sense seminari i sense escolania. És un miracle, amb aquesta depauperació, que la ciutat hagi donat Josep Fadó, Eduard Jiménez o Angelina Duran, la meua àvia, cantants d'òpera brillants.

Surt Roger Mas a l'escenari i diu que està content de trobar-se en aquella sala petita de l'Auditori, la sala Oriol Martorell, perquè afavoreix la proximitat amb el públic i té millor acústica que la gran. L'una i l'altra, però, tenen les parets recobertes amb cortinatges perquè els murs originals previstos per l'arquitecte eren sords com una campana. Ens trobem en el complex arquitectònic de la plaça de

“Al gener va piular que li sortia un disc molt bo. Confirmat

les Glòries de Barcelona, on cada edifici "emblemàtic" presenta més incomoditats que l'altre: el Museu del Disseny, els Encants, el Teatre Nacional, l'Auditori... Ja he parlat en altres ocasions dels tres primers. Em faltava l'Auditori, el millor de tots vist des de fora i un nou desencert per dins. En acabat, la sortida cap a l'aparcament es fa per uns corredors tenebrosos d'acer i ciment armat. Tant se val que hagi escoltat Chopin o Roger Mas. Sembla que hagi sonat una sirena d'evacuació i que els melòmans surtin en estampida d'una central nuclear. Per anar a la plaça de les Glòries, pas-

so sempre per davant del Versus Teatre, espai minúscul situat en els baixos d'una casa de carrer. Ja m'hi quedaria, per acústica i proximitat.

Roger Mas, gran veu i gran compositor que es fa acompanyar per uns músics fantàstics, presenta el disc *Parnàs*. Fins ara no havia prestat gaire atenció al cantant, i això que fa més de vint anys que es belluga. Els fills m'empenyen a "descobrir-lo". Parnàs: reunió de poetes. Fa pujar a l'escenari dos dels musicats, Toni Gol i Amadeu Vidal. Reciten, fan comentaris... Mas els ha conegut fent periples pel país o a la Universitat de Lleida, on va estudiar. Maragall o Martí i Pol, que també musica, els troba als llibres. Els vius, a l'escolania. Ja m'entenen. Els nostres cantautors són sempre cívics. Repeteixo la proclama de Roger Mas a mig concert: "Els presos sortiran, els exiliats tornaran, ells no venceran perquè és impossible i un dia ho tindrem tot pagat." Al gener va propagar pel Twitter que li estava sortint un disc molt bo. Li vaig respondre que ja calia que ho fos perquè tenia entrades pel març, els Reis dels fills. Satisfacció plena.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Pepa Masó, Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològics), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchelli (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/x3ab9i>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

I per fer què?

Ara que està de moda això dels passos al costat (maleida moda, la que va instaurar Artur Mas), ahir vàrem saber que Jordi Sánchez (i hi té tot el seu dret) farà un Mas i en els pròxims dies (o hores) renunciarà no només a ser investit president de la Generalitat sinó també a l'acta de diputat. I això després que, a principi d'aquest mes, Puigdemont també fes un Mas. Ara, finalment (sembla que finalment), serà Jordi Turull qui té tots els números per ser investit president de la Generalitat. Deu ser per allò que a la tercera va la vençuda. O no. Perquè ahir mateix ja vaig sentir gent del PSC, del PP i de Cs dient que, esgotat el plans A (Puigdemont) i B (Sánchez), el pla C (Turull) tampoc no els agrada perquè està investigat i un dia d'aquests pot ser inhabilitat. Vaja, que Turull tampoc no els agrada. I si vàrem claudicar perquè no els agradava Puigdemont i Sánchez, em pregunto

“Avui, tres mesos després del 21-D, de moment hem renunciat en dues ocasions al ‘qui’ i encara no sabem el ‘què’

quins arguments hi ha perquè si la cosa s'emboïca i Turull un dia d'aquests és inhabilitat, no faci també un pas al costat. I consti que a mi em sembla fantàstic, Jordi Turull com a president del govern. Però també m'ho semblava Puigdemont. I també m'ho semblava Sánchez. Potser és que, tres mesos després del 21-D (que es compleixen

justament avui), la pregunta (un cop hem acceptat que el qui és complicat), és el què. Per fer què? Perquè a mi, que ja he dit que em semblaven fantàstics Puigdemont, Sánchez i Turull (o els qui siguin el pla D, E o F), el que ara em preocupa és què passarà amb el què. Se'n recorden, del que vàrem dir l'endemà del 21-D? D'allò de la República? Un cop hagi triomfat la pressió aquesta de tots els poders mediàtics del país (i d'alguna formació independentista, és clar) de tenir govern, què farà aquest govern? Ens l'explicaran, el què? Què farà aquest govern? I a Brussel·les, què hi haurà? Continuarà el camí cap a la República, com demana (exigeix, de fet) la CUP? Començarà a nomenar ambaixadors? Restablirà el govern anterior? O es dedicarà a gestionar l'autonomia i es limitarà a fer algun gest de cara a la galeria de tant en tant? Havent claudicat amb el qui, que ens expliquin el què.

De reüll

Anna Serrano

L'aspirant

El Tribunal Constitucional va frenar el pla A i ara el Suprem ha avortat el B. Carles Puigdemont va fer un pas al costat i ahir era Jordi Sánchez qui es mostrava disposat a deixar el seu escó i l'activitat política per poder sortir de Soto del Real, on divendres complia cinc mesos privat de llibertat. Després d'això, les forces independentistes es preparen per al C, el que preveu que l'exconseller de la Presidència Jordi Turull pugui encapçalar el govern de la Generalitat. L'executiu estatal i els partits de l'oposició, que en el seu moment ja van

Volent un candidat que no els recordi l'1-O, ni els presos, ni el 155

carregar contra el primer i segon candidat, com era previsible, tampoc veuen amb bons ulls Turull. I amb aquella teatralització que ha convertit l'hemicicle del Parlament en plató permanent o el saló dels passos perduts en l'escenari ideal per lluir un vestit de nit, es posaven les mans al cap. I censuraven la tria.

Els arguments: els hem sentit d'ençà de l'endemà de les eleccions. Ciutadans, el PSC i el PP voldrien, i així ho demanen, un aspirant que no tingui càrregues judicials. Un presidenciable que no els recordi el referèndum de l'1-O, ni les despietades càrregues de les forces de seguretat espanyoles en aquella jornada, ni que hi ha presos polítics, ni la barroera aplicació del 155, ni unes eleccions, les del 21-D, que el bloc dels unionistes va perdre estrepitosament. Això és el que voldrien. En diuen normalitat, però és falta a la memòria. No hi haurà aspirant del seu grat.

Les cares de la notícia

SECRETARI GENERAL DEL PSOE

Pedro Sánchez

El pany franquista

El Congrés dels Diputats espanyol va tornar a oposar-se a modificar la llei d'amnistia política de 1977 per poder jutjar crims del franquisme. Ho va fer amb els vots del PP, els de Ciutadans i també els del PSOE (inclòs el PSC), que un cop més ajuden a mantenir-ho tot "lligat i ben lligat".

CREADOR DE FACEBOOK

Mark Zuckerberg

Dades insegures

Les revelacions sobre la utilització de les dades personals dels usuaris de Facebook per influir en les eleccions presidencials dels EUA qüestionen molt seriosament la seguretat de les dades personals dels usuaris d'aquesta xarxa social, que dilluns va perdre més de 6 punts a Wall Street.

DIRECTOR DE L'OBC

Kazushi Ono

Temporada amb gira

El director titular de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC) acaba de presentar la seva programació per a la temporada 2018/19, un projecte artístic que inclourà una gira de 18 concerts al Japó, que serà la més important feta per l'OBC en els últims anys.

EDITORIAL

El xantatge polític de l'Estat

L'Estat espanyol continua desplegant sense pressa, sense pausa i sense manies, la seva estratègia judicial de repressió del procés sobiranista a Catalunya. Ahir, la fiscalia del Tribunal Suprem va insistir a mantenir en presó preventiva Jordi Sánchez, al mateix temps que, obeint ordres superiors, demanava al jutge Larena que posés en llibertat amb fiança el conseller Joaquim Forn, quan fa només dues setmanes havia insistit a mantenir-lo empresonat. La maniobra evidencia el xantatge polític del govern espanyol, en connivència amb el poder judicial, a les institucions catalanes. Madrid no accepta el resultat de les eleccions imposades del 21-D; va utilitzar el Tribunal Constitucional per impedir la investidura de Carles Puigdemont i ara ha utilitzat el Suprem per impedir la investidura de Jordi Sánchez, que ja ha anunciat la renúncia a l'acta de diputat. L'acció judicial ha boicotejat dos cops la voluntat democràtica impedint que el candidat amb més suports al Parlament sigui investit.

La coartada judicial no s'aguantava, perquè la independència judicial a Espanya fa aigües, per molt que el govern de l'Estat ho negui i per molt que a jutges, magistrats i fiscals els molesti sentir-ho. Ahir la corretja de transmissió va tornar a funcionar, tal com el mateix fiscal va explicitar justificant la seva contradictòria petició per a Forn amb el famós "imperatiu legal". No hi ha avui cap raó que no existís ja fa dues setmanes per alliberar Joaquim Forn. És una decisió política dins l'estratègia del govern espanyol. Tampoc hi ha hagut sentències, ni actes de processament, però sí presons incondicionals i vets judicials, malgrat la presumpció d'innocència. Els jutges han fet en tot moment el que al govern espanyol li ha interessat per pressionar el Parlament i bloquejar la formació del govern català.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

La gran mentida

Arnaldo Otegi, secretari general de Sortu, afirma en una entrevista que "la gran mentida ha estat que sense violència es podia parlar de tot".

10
anys

Explosió mortal

Una dona de 45 anys d'origen estranger que treballava de cuidadora mor en una explosió mortal en un pis a prop del Pati de Valls.

20
anys

Borrell i Almunia

Josep Borrell sonda Narcís Serra per obtenir el suport del PSC en la seva disputa amb Joaquín Almunia per ser candidat.

Full de ruta

David Marín

Aquells poetes bojos

Era un local ple de fum i poesia desesperada en la Barcelona de principis dels 80. De fora semblava un establiment tancat i ben acomodat a la normativa municipal, però qui ho sabia entrava al portal del costat, enfilava un passadís brut i mal il·luminat, i picava una porta massissa. Un ull l'observava per l'espill de la porta i, si tot era correcte, la porta s'obria i s'accedia a un meravellós infern de música estrident i alcohol, transvestits i macarrons, *punkies* i poetes de fanzín esbojarrats. Era el lloc preferit dels soldats americans de la Sisena Flota atracada al port de Barcelona per fer-se passar l'enyor d'alguna xicota abandonada en algun poblet de Michigan, de manera que sovint hi havia baralles i el poeta Carles Maria Sanuy havia hagut de sortir més d'una vegada cames ajudeu-me.

Aquest va ser un dels escenaris en què es va forjar com a poeta, en una Barcelona plena d'espais culturals en ebullició àcrata i salvatge, més negra i autèntica que l'oficialment celebrada *movida madrileña*. Carles Sanuy va compartir dilluns a la biblioteca pública de Lleida diverses confessions vitals i literàries dins del cicle *Els 10 de...*, en la qual els escriptors ponentins són obligats a explicar, sota l'amable inquisició de la periodista Anna Sàez, quines obres literàries els han marcat. El recorregut de Sanuy, que va defensar que l'autenticitat creativa obliga a barrejar vida i obra, no podia fer res més que entrellaçar biografia i lectures, experiències de vida i descobertes que fan cicatrius, com ara les dels germans Panero, Goytisolo, Carles Barral, i la bogeria d'intentar muntar a Lleida un festival literari independent, Mahalta, amb Carles Hac Mor. Era l'any 1986 i s'iniciava un llarg periple d'intents de festivals poètics a la capital de Ponent on sovint ha xocat l'energia creativa dels poetes locals amb la gasiveria de les administracions, reticents a donar gaires ales a allò que no controlen.

Sanuy acaba de guanyar el Ciutat de Palma amb *L'ordre de les coses* i és una de les veus més potents de la poesia catalana actual. Però costa de veure'l als grans cenacles nacionals. A la cultura feta des dels marges del país i la perifèria institucional li passa com a aquells locals bojos i clandestins de la Barcelona canalla: sembla que no hi ha ningú, però si piques la porta i mires què hi ha dins, estan bullint d'energia vitalista i bogeria creadora.

Tribuna

Manel Larrosa. Arquitecte

Com enredar la regió

L'allargament de la línia de Ferrocarrils de la Generalitat (FGC) de plaça Espanya a Gràcia és el primer projecte de metro des de la línia L9. El cost previst és de 321 milions d'euros, amb tres estacions, 4,1 quilòmetres i se li suposen 19 milions de viatgers. Sona bé, però no ho és. De les tres estacions (Clínic, F. Macià i Gràcia), només F. Macià seria nova. Es defensa que connectaria els FGC del Vallès i el Baix Llobregat. És clar que si comunicés directament Sarrià amb plaça Espanya hi hauria només dues estacions de camí, mentre que l'excursió per la ciutat n'incorporaria set. No és cap broma augmentar el temps i la densitat dels FGC dins de Barcelona.

L'ARGUMENT DE COMUNICAR Vallès i Baix Llobregat és trampós, perquè es preveu continuar la línia més enllà de Gràcia per arribar, més endavant, a plaça de les Glòries i acabar a Santa Coloma de Gramenet. Pot semblar ambiciós i brillant però no ho és. L'àmbit central del metro a Barcelona és una àrea de 51,9 km² i 140 estacions (o nodes). Més enllà d'aquest reticle central hi ha línies cap a la perifèria, com

cues, però només amb unes 40 estacions. Si comparem l'àrea similar de Madrid, la dimensió és molt coincident: 50,6 km² i 119 nodes, però no igual. La xarxa de Madrid s'estén cap a la perifèria, amb més estacions que al nucli central. Però aquí la majoria de les noves línies s'han dibuixat dins i les noves previsions encara ho incrementen més. Però la hiperconnexió té un cost molt elevat, perquè duplica estacions i trams de línia. Doncs bé, la malla de Barcelona ja és de les més interconec-

tades del món. Allò que no fa cap ciutat del món aquí és política oficial. 19 milions de viatgers també sonen molt bé, però la gran part són repetits, perquè ja estaven al metro. Només la nova estació de F. Macià pot aportar nous clients. Avui una estació de metro alimenta uns 2,5 milions de viatgers/any de mitjana. I, doncs, fins a 19 n'hi van molts! Com en l'òpera *Aida* els figurants passen molts cops per l'escenari i donen la imatge d'un enorme exèrcit.

LA RAÓ DE TOT PLEGAT és la incapacitat de Barcelona de fer una metròpoli de 5 milions d'habitants i quedar-se sempre en els 3, reclosa endins. Madrid ens ha donat lliçons espectaculars que nosaltres ens neguem a veure. Tenim el Maresme, o el Vallès Oriental, plenament desatesos, però en ells oficialment "no hi ha demanda". Aquesta és la decadència barcelonina: la construcció d'una cara capital global amb una enorme perifèria desatesa. Madrid s'expandeix, Barcelona implosiona. En ordre creixent es diu que hi ha: mentides petites, mentides grosses i estadístiques. Doncs bé, afegiu-hi un nou graó... la planificació territorial!

“La decadència barcelonina és la construcció d'una cara capital global amb una enorme perifèria desatesa

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

'50 tones de terror'

■ No puc dir que l'article *50 tones de terror* del dijous 15 de març m'ha recordat el que va passar a Barcelona fa 80 anys, perquè els que ho vàrem passar no el podrem oblidar mai. El bombardeig va començar al vespre del primer dia. Recordo que la meua mare i jo rentàvem els plats del sopar. Èrem al c/ Aribau, entre Diputació i Consell de Cent, i durant aquests tres dies va caure una bomba a Muntaner-Aragó i a Consell de Cent, on hi havia les oficines del Barça. Al jardí de la universitat van caure dues bombes i a Balmes-Gran Via, la gran destrucció. Recordo que un gerro que hi havia sobre una taula va explotar. No va quedar cap vidre sencer en tot el barri. Churchill va dir que érem molt valents, no deuria sentir els xiscles que fèiem. Al cap d'un moment el carrer

Aribau es va omplir d'ambulàncies i camions que portaven els cossos destrossats cap al Clínic. L'horror va durar tres dies. I pensar que, al culpable d'aquests assassinats, el portaven "bajo palio".

NÚRIA ROSELL I ROVIRA
Barcelona

Com ens sentim les persones amb SD?

■ Les persones amb síndrome de Down (SD) tenim sentiments. Quan m'assabento que hi ha persones a qui no han permès entrar a un *pub*, allotjar-se en un hotel o no poden votar pel simple fet de tenir SD, em sento trist i humiliat. I no només per la discriminació que això representa; sinó perquè la societat s'ha deixat perdre l'oportunitat de conèixer-nos. Si ens haguessin conegut una mica, no ens haurien marginat.

Us proposo un exercici: que

les persones que no teniu discapacitat intel·lectual us poseu a la pell d'una persona amb SD. Per exemple, com us sentiríeu si no us deixessin allotjar en un hotel tot i tenir reserva? Qualsevol discriminació posa en perill la nostra autoestima. Posar-se a la pell de l'altre significa ser comprensiu i entendre què li pot passar i acompanyar-lo en els mals moments. Em preocupo quan veig que una altra persona està plorant o ho passa malament. Posar-se a la seva pell, intentar comprendre-la i ajudar-la no és tan difícil. En definitiva, el que no vols que et facin a tu, tu no ho facis als altres. Així de simple.

ANDY TRIAS TRUETA
Barcelona

Badalona del Besòs?

■ Badalona i Sant Adrià són dues ciutats —municipis— veïnes que comparteixen projec-

tes metropolitans per resoldre els seus problemes comuns. Cal afegir-hi que Badalona sobrepassa amb extensió, població, activitat comercial i cultural Sant Adrià però ens sorprèn quan el meteoròleg Francesc Mauri en algunes ocasions diu "Badalona del Besòs" o "el Besòs de Badalona" per situar al espectadors del *Telenotícies*. El Besòs passa per Santa Coloma de Gramenet i desemboca a Sant Adrià. Seria més propi que parlés de les influències que pot tenir el riu sobre la ciutat amiga Badalona, que les deu tenir. Però el més lògic és dir el Besòs de Sant Adrià o el nom oficial Sant Adrià de Besòs, que és on desemboca el riu. Agrairíem a Francesc Mauri, gran meteoròleg, que rectificés aquest detall, que per als adrianencs té la seva importància.

JAUME VALLÉS
Sant Adrià de Besòs
(Barcelonès)

La frase del dia

“Hem d’obviar el risc i l’amenaça de repressió a l’hora de prendre decisions polítiques”

Elisenda Paluzie, MEMBRE DEL SECRETARIAT DE L’ANC

Tribuna

Josep Vallverdú. Escriptor

La base

Quan començo a escriure no han fet res més que anunciar que el Parlament es constituïa, i que la primera sessió, la d’investidura, es retardava. Només això, i és prou rellevant o pintoresc, segons es miri. No faig res més que constatar una vegada més que els fets de cada dia són inesperats, canviants, sorprenents i imprevisibles en la seva seqüència. Algunes persones es manifesten contrariades pel fet que els representants independentistes no vagin plantar cara i tirar pel dret des de bon començament: és la tesi revolucionària, o si voleu descarada, la presa de posició ultrancera. D’altres, al cantó oposat, opinen que, tal com està l’estofat, a mig coure, el millor és compondre un govern de poc soroll i feina diària. No oblidem una dada important: el govern central va muntar les eleccions del 21 de desembre del 2017 proclamant-se obertament Rajoy president de la Generalitat, després d’haver aconseguit a parer seu un reforçament mai vist dels partits unionistes a Catalunya, amb el lògic objectiu de guanyar les eleccions per vots i, si podia ser, en escons i arraconar per sempre el separatisme, únic projecte i la més desitjada meta dels centralistes.

ELS CENTRALISTES havien tingut un seriós avís en el referèndum, perfectament organitzat i també molt accidentat, de l’1 d’octubre del 2017. Malgrat la desautorització oficial, la repressió gens exemplar contra una modèlica, pacífica i nombrosíssima participació i la inutilització de 700.000 vots que no van poder ser comptabilitzats, els més de dos milions de votants hi van ser, la mateixa multitud espessa de les manifestacions que se succeïen des del 2010, la mateixa gent que havia votat en urnes de cartó el 9 de novembre del 2014. Aquesta insistència a desentendre’s de la tutela espanyola, aquesta voluntat de ser allò a què aspirem, hauria

hagut de fer reflexionar qualsevol polític amb el cap serè i fer-lo provar de seduir sectors de l’independentisme cap a solucions de convivència, alguna mesura que dividís les files dels menys irreductibles. Però resulta que l’irreductible màxim és el nucli espanyolista, unitari, centralista, legalista, que reprimeix, diu que no, estigmatitza i darrerament encarrega fer llistes de persones que s’hagin manifestat a favor de la independència. Estem a una passa de condemnar a presó qui gosi opinar a favor d’una separació. Si hom parteix de la indestructible unitat d’Espanya, si no s’atorga rang de nació a una comunitat tan singularitzada com la catalana, tindrem el conflicte constant, el problema sempre present.

NO ÉS COSA FÚTIL, és una equació no resolta, un embull seriós, perquè ja fa

“Els processos independentistes són lents, àdhuc quan hi ha majoria folgada de vots. Arribem almenys a aquesta majoria per evitar sorpreses

massa anys que dura, això que se’n deia, just en acabar la Guerra Civil (1939) “*el problema catalán*”, i que aleshores es donava per acabat, gràcies a la victòria de les tropes anomenades *nacionals*. No s’ha acabat, perquè sempre han pres des de Madrid com una rebel·lió o una rebequeria la manifestació de la personalitat catalana en allò que pertoca a diferències substancials, paleses, per exemple, en dues realitats: la llengua i la manera d’entendre la societat. I com que l’han presa com una rebel·lió, l’han tractada amb duresa quan s’ha manifestat obertament i amb el silenci despectiu quan ha transcorregut amb poca remor. Mai, mai, han provat d’analitzar-la a plena llum, ni tan sols mirar de reconèixer que estaven davant unes insatisfetes apetències.

ENTRE NOSALTRES tenim historiadors, analistes, que creuen altrament que l’Estat centralista ha comprès perfectament l’abast de la realitat catalana, però que per acceptar-la i parlar-ne li caldria, primer, baixar del seu propi pedestal, cosa que és incapaç de fer una elit governamental monolítica, acostumada a manar i molt sovint per decret llei; en segon terme es veuria obligada a fer front a tots els retrets i potser a una rebel·lió irada dels seus propis seguidors, als quals han adoctrinat segles i segles sobre la “*unidad sacrosanta de la patria*”, i que serien ara com ara incapaces d’empassar-se una negociació.

SÓN POC O MOLTS els separatistes? Són, segons els vots, sempre repetits en les darreres eleccions, un 48% aproximadament. No és una mala proporció, però una ampliació de la base és imperativa si es vol tenir força davant del món. Els processos independentistes són lents, àdhuc quan hi ha una majoria folgada de vots. Arribem, almenys a aquesta majoria, per evitar sorpreses. La llebre pot saltar en qualsevol comici.

De set en set

Manuel Castaño

El regador regat

Una conversa en absolut apropiada (l’expressió és seva) de Josep-Lluís Salvadó, essent secretari d’Hisenda del Govern de Catalunya, posa en evidència, en primer lloc, la irresponsabilitat dels dirigents catalans en l’ús de les comunicacions telefòniques en un moment (juliol del 2017) en què ja plantegen un desafiament obert a l’Estat —de veritat, ¿ni tan sols una xarxa telefònica blindada no hi havia, com a estructura d’Estat?—, i també el contrast entre la serietat pública i la frivolitat privada, contrast que sembla una característica d’allò més transversal i que afecta tot l’espectre polític. Però les reaccions de beates escandalitzades que polítics i periodistes van exhibir tot seguit ens demostren que estem perdent sinceritat i guanyant hipocresia, que estem avorrint el sentit de l’humor i sotmetent-nos a la consigna obligatòria, que estem menyspreant la llibertat individual i adoptant el pensament únic. Josep-Lluís Salvadó es va comportar, en una conversa privada amb algú de la seva confiança, com un poca-solta, exactament com ho fem tots, i segur que la majoria el guanyem. Per això no tenim res a retreure-li, ni ningú és digne de llançar-li la primera pedra. Però passa que no és un qualsevol sinó que forma part de l’elit que imposa pertot arreu la censura políticament correcta. Ell mateix no hauria permès a ningú que parlés en públic en els termes que ho va fer, ni sobre dones ni sobre el procés ni sobre res. Per tant, davant el ruixat que li va caure de totes bandes, el que sí podem dir-li, com a tots els regadors regats, és: massa poc!

Sísif

Jordi Soler

Nacional

JxCat persevera perquè la CUP avali Turull

Torrent convocarà avui una nova fase de contactes amb els grup per a la investidura

La primavera s'estrena amb una nevada a cotes baixes

La nevada nocturna va afectar ahir l'interior del país i part del prelitoral i el litoral

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Pas al costat de Sánchez

RENÚNCIA • El diputat de JxCat capgira el panorama polític en anunciar davant del Tribunal Suprem que té la intenció de deixar l'escó **PETICIÓ** • L'expresident de l'ANC reclama a la sala d'apel·lacions la llibertat provisional, i el fiscal s'hi nega

Montse Oliva
MADRID

Arran de la impossibilitat de poder exercir la política en llibertat, Jordi Sánchez ha decidit fer un pas al costat i ahir mateix el seu advocat, Jordi Pina, anunciava a la sala d'apel·lacions del Tribunal Suprem que, en cas que se l'excargeri, l'ara diputat de JxCat té la intenció d'abandonar el seu escó al Parlament per retornar a l'activitat docent. La sala donarà a conèixer en les properes hores la seva decisió sobre la reclamació de l'expresident de l'ANC però, en tot cas, el ministeri fiscal ja va avançar ahir, després d'escoltar aquests arguments, que no modificava la seva petició perquè es mantinguí l'empresonament aduint la "gravetat" dels fets dels quals se'l acusa i el risc de reincidència. És a dir, que l'anunci de l'advocat no va modificar la negativa de l'acusació pública a deixar-lo en llibertat, mentre que en el cas de Jordi Forn el fet que ja estiguí fora de la política –juntament amb la circumstància que se li ha detectat

Les dates

16.10.17

és el dia que la jutgessa de l'Audiència Nacional, Carmen Lamela, va enviar a la presó Jordi Sánchez i Jordi Cuixart.

04.12.17

és el dia que el jutge del Tribunal Suprem, Pablo Llarena, va ratificar la presó provisional per a Sánchez.

09.03.18

és el dia que Llarena va denegar el permís extraordinari a Sánchez per poder assistir a la seva investidura.

contacte amb el bacil de la tuberculosi – va ser un dels elements que va emprar el fiscal per sol·licitar una fiança de 100.000 euros per eludir la presó.

Sánchez és el segon membre de la candidatura de JxCat que es veu obligat a renunciar a batallar per la seva investidura a la

presidència de la Generalitat davant dels entrebancs de la justícia. En el cas de Carles Puigdemont, destituït per la via de l'article 155, no va poder defensar la seva candidatura en el ple fixat per al 30 de gener passat perquè el TC va imposar unes mesures cautelars tan dures que, a la pràctica, ho van convertir en un impossible. Tant és així que l'única sortida que se li ofería era la de lliurar-se a la policia i confiar que el jutge li atorgués un permís extraordinari per poder personar-se al ple, donat que la via telemàtica també estava descartada explícitament.

Nou escenari

Sánchez, si més no, tampoc no va poder acudir a la seva cita al Parlament, fixada per al 9 de març passat, davant la negativa del magistrat Pablo Llarena a concedir-li ni tan sols un permís extraordinari per poder sotmetre's a una investidura negociada entre JxCat i ERC i a la qual la CUP ja havia anunciat que no donaria suport. A partir de la decisió d'ahir del número dos d'aquesta llist

Imatge de la furgoneta que ahir va traslladar Jordi Sánchez de la presó a la seu del Tribunal Suprem ■ EFE

Llarena demana proves de la malversació de l'1-O

El magistrat del Tribunal Suprem que investiga la causa contra els independentistes catalans ha demanat a la Guàrdia Civil "l'aportació de documents i elements objectius" que acreditin la suposada malversació de fons públics gastats pel govern en el referèndum de l'1-O. En la interlocutòria d'ahir, el jutge Pablo Llarena també obre una nova peça secreta, amb un mes de durada, fet que implica escorcolls imminents o la intervenció de trucades tele-

fòniques d'investigats.

Pel que fa a la malversació, Llarena va demanar la comprovació de diferents transferències bancàries, que sumen 139.000 euros, per pagar observadors internacionals de l'1-O. La Guàrdia Civil va ampliar la despesa sota sospita als 502.639 euros invertits en publicitat als mitjans de comunicació per promoure el referèndum, i calculava en 979.561 euros la partida pagada a Unipost per fer les notificacions als integrants de

les meses de votació, que van ser intervingudes dies abans de la votació. Es dona la circumstància que aquestes dues partides també són investigades pel jutjat d'Instrucció 13 de Barcelona, que cerca proves contra els organitzadors de l'1-O, i que la setmana passada escorcollava Òmnium per trobar subvencions. És una suposada malversació duplicada, a la qual un dels dos jutges haurà de renunciar. El Suprem és l'òrgan superior. ■ M. PIULACHS

ta, s'obre un nou escenari polític que farà que el president del Parlament, Roger Torrent, hagi d'obrir una nova tanda de contactes –la tercera– per trobar un altre candidat a la investidura. A primera hora

del matí, havia anat prenent força el nom de Jordi Turull. De fet, la consellera d'Agricultura, Meritxell Serret, en una entrevista a TV3, va arribar a explicitar-ho des del seu exili a Brussel·les. Assegurava,

que en una reunió del dia anterior JxCat havia posat l'opció de Turull sobre la taula qualificant-ho de "bona notícia". Però poc després la dirigent d'ERC ho va haver de desmentir, atès que formalment Sànc

L'APUNT

Govern i República

Marc Bataller

L'independentisme està patint aquests últims mesos. Pateix molt per la pressió judicial, però també perquè les forces que van guanyar les eleccions del 21-D no s'acaben de posar d'acord. Hi ha veus que indiquen que s'hauria de mantenir una pugna constant amb l'Estat, no deixar que La Moncloa decideixi qui ha de ser el president i si cal anar a les eleccions, endavant.

Tenen tota la raó del món. Però també és ben cert que això portaria al bloqueig constant i qui sap si l'independentisme perdria la seva majoria absoluta en uns nous comicis. Per tant, cal entomar aquesta oportunitat que tenim al davant per fer govern i República. Perquè sense govern no hi haurà República i sense República no hi haurà govern.

El fiscal al·lega ara raons humanitàries per alliberar Forn

■ Demana al Suprem que li imposi una fiança de 100.000 euros ■ Aclareix que compleix l'ordre del fiscal general

Joaquim Forn, en una de les seves últimes rodes de premsa amb el major Trapero ■ REUTERS

Mayte Piulachs
BARCELONA

La sala d'apel·lacions del Tribunal Suprem, al final, no decidirà fins avui si deixa en llibertat provisional el conseller d'Interior, Joaquim Forn, empresonat des del 2 de novembre passat, acusat de rebel·lió per la declaració d'independència de Catalunya. El fiscal va demanar la seva llibertat sota fiança de 100.000 euros.

El mateix Forn havia d'exposar ahir els seus arguments als magistrats, però al final ho van fer els seus advocats, Cristóbal Martell i Daniel Pérez-Esqué. Els dos penalistes van insistir que Forn s'ha apartat totalment de l'activitat política i que, per tant, no hi ha risc de reiteració delictiva com insisteix el jutge instructor, Pablo Llarena. També van recordar que la llei marca que el risc que s'al·lega s'ha d'individualitzar, "amb un pronòstic singular", i no es

pot atribuir pas al context polític català actual o de companys de JxCat que insisteixen en la legitimitat de l'1-O. El fiscal Fidel Cadena no va intervenir i només va afirmar que per ordres del fiscal general de l'Estat, Julián Sánchez Melgar, canvia el seu criteri i accepta que es posi en llibertat Forn sota una fiança de 100.000 euros, la mateixa que Llarena va imposar a la presidenta del Parlament, Carme Forcadell. Per contra, l'acusació popular de Vox va reiterar que cal mantenir-lo a la presó.

En un comunicat, la fiscalia general de l'Estat aclaria que ara accepta la presó eludible amb fiança de Forn per tres motius. El primer assegura que és per "raons humanitàries" en assabentar-se que l'exconseller ha donat positiu en la prova de tuberculina (no té tuberculosi), i que "cal tenir-ho en compte". El metge, segons la defensa, va indicar que era mi-

llor el seu tractament fora del penal d'Estremera, tot i que inicialment el fiscal s'hi va oposar, assegurant que podia fer-lo al centre, com fan altres reclusos.

El segon motiu de la fiscalia és que Forn va renunciar a la seva acta de diputat de JxCat el 24 de gener passat, un fet que implica "una intenció manifesta del seu cessament en l'activitat política", i per tant "un nul·l impacte del risc en la reiteració delictiva". El jutge Llarena no en va tenir prou amb la renúncia a la seva carrera política, ja que va assegurar que Forn no havia renunciat a la seva ideologia sobiranista, afirmació força criticada entre la judicatura. Finalment, la fiscalia sosté que hi ha "falta de reiteració delictiva en les seves manifestacions i accions" des del seu ingrés a la presó, fa quatre mesos. És a dir, no ha fet una crida a l'alçament ni a fer accions violentes, com no ha passat mai amb el procés. ■

chez encara no havia esgotat totes les vies per intentar ser investit i, per tant, parlar obertament d'un candidat alternatiu resultava precipitat. Això sí, l'opció de Turull no va caure gens bé a l'executiu espanyol pel fet que fonts de La Moncloa insistien en el fet que cal un candidat que no tingui "causes pendents" amb la justícia.

Defensa presencial

En tot cas, quan Serret va al·ludir a Turull, el diputat de JxCat encara no havia comparegut davant el Suprem i, sobretot, no se sabia que les seves intencions eren, precisament, les d'allunyar-se de la política i deixar pas a un altre company de llista. L'ex-president de l'ANC va sortir durant unes hores del centre penitenciari de Soto del Real per comparè-

xer davant del tribunal d'apel·lacions i poder reclamar en persona que reverteixi l'acte de presó de Llarena. I va ser en aquest context que la seva defensa va anunciar quines eren

Sánchez reitera davant del tribunal d'apel·lacions la via del pacifisme

les intencions del seu client. Sánchez, en canvi, va emprar el seu torn de paraula a la vista per al·legar que la seva presència en política és a partir del 21-D, ja que abans de l'1-O i en els dies posteriors al referèndum, ell no era diputat i només exercia com a dirigent de l'ANC i, davant d'això, no podia participar de les decisions parlamentàries ni de govern

que es van prendre en aquella etapa. També va insistir que, si surt lliure, no té cap intenció de reincidir i, sobretot, va voler subratllar que des de sempre la seva forma d'actuar ha estat basada en el pacifisme i la concòrdia.

La notícia de la renúncia de Sánchez es va conèixer en acabar la vista en una compareixença davant la premsa dels advocats del partit ultradretà Vox. Acceptar els seus arguments per sortir lliure, "és un acte de fe" i, per tant, "són insuficients", es malfiaven els lletrats de l'acusació popular. L'advocat del número dos de la llista de Puigdemont no va voler fer declaracions, si bé més tard JxCat feia públic un comunicat en el qual confirmava la intenció del diputat de deixar l'acta en les pròximes setmanes. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

JxCat persevera perquè la CUP avaluï Turull

■ Els anticapitalistes, però, insisteixen que només un canvi de programa polític els farà replantejar l'abstenció

O.A.-Etxearte / E.Ansola
BARCELONA

JxCat i la CUP es van tornar a reunir ahir per intentar desencallar la investidura de Jordi Turull, però les posicions es mantenen allunyades. Els de Carles Puigdemont intenten a contra rellotge que els anticapitalistes votin a favor de la designació del president de la Generalitat, en espera que es formalitzi la candidatura del conseller de la Presidència després de l'anunciada renúncia a l'escó de Jordi Sánchez. Preveuen que la setmana vinent hi hagi el ple d'investidura, però els anticapitalistes no tenen pressa. La CUP manté que només un canvi de programa polític els farà replantejar l'abstenció dels seus quatre diputats, i va rebre

com una "mala notícia" la renúncia a l'escó de l'ex-president de l'ANC. A més, els cupaires consideren que la proposta d'una qüestió de confiança a mig mandat, sense que JxCat hagi concretat si és per avaluar una proposta prèvia o posterior a la votació, no és prou substantiva. En canvi, reclamen, entre altres mesures, un procés constituent "vinculant i real". "La qüestió central o transcendent és si es tracta de presidir un govern republicà o autònom", va assegurar el diputat de la CUP Carles Riera. Va assegurar, també, que estan disposats a dialogar "fins al darrer moment".

La situació, però, és complexa. L'aritmètica no deixa gaire marge si uns o altres no es mouen. Per això els anticapitalistes van

presentar un escrit perquè la mesa es plantegi la delegació del vot de Puigdemont i Antoni Comín perquè la investidura tiri endavant en segona votació. JxCat i ERC, però, no preveuen aquesta possibilitat perquè requeriria la desobediència de la mesa. Si ho fessin, segons la CUP, implicaria un canvi de posició que els forçaria, almenys, a analitzar la situació. Si els cupaires no cedeixen, l'alternativa per evitar unes noves eleccions seria que Puigdemont i Comín renunciessin als seus escons, però JxCat no vol abordar aquest escenari. A més, el Tribunal Constitucional va rebutjar ahir el recurs del PSC perquè dictés mesures cautelars sobre la suspensió del ple i desbloquegés la situació. ■

Josep Rull i Jordi Turull, la setmana passada al Parlament ■ EFE

Torrent anuncia avui el tercer intent d'investidura

La dimissió de Jordi Sánchez com a diputat, i conseqüentment com a candidat a la presidència de la Generalitat, posa deures al president del Parlament, Roger Torrent. El republicà ha anunciat per avui una nova compareixença després de reunir-se amb la diputada Elsa Artadi, porta-

veu de JxCat, i Eusebi Campdadrós. Torrent detallarà avui el nou calendari que donarà pas al tercer ple d'investidura, que, segons fonts del Parlament, servirà per invertir o desbloquejar. Ahir, totes les mirades apuntaven a Jordi Turull com a candidat i el més probable és que Torrent

anuncii una altra tanda de contactes, molt breu, amb els portaveus dels grups. L'objectiu: fer el ple com més aviat millor, la setmana que ve, tenint en compte que l'aritmètica parlamentària requerirà de dues sessions, ja que s'aspira a invertir per majoria simple en segona volta.

EL PUNT AVUI+
DOSSIER
DIMECRES, 21 DE MARÇ DEL 2018

Els bons hàbits ajuden a envellir millor

Aquest diumenge

Noves tendències a l'hora d'ensenyar a l'escola

L'ATENEU ES CASA TEVA!

Atemptat amb un camió a Jerusalem

Polis de poder en venda

801175-1184575T

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Alerten a l'ONU que l'Estat usa la presó amb fins polítics

■ L'advocada Rachel Lindon diu que empresona líders catalans perquè renunciïn "a les seves idees" ■ Espanya acusa l'independentisme d'"instrumentalitzar" l'ONU

Redacció
BARCELONA

L'equip d'experts internacionals que ha portat a l'ONU els casos de Puigdemont, Junqueras, Sànchez i Cuixart va denunciar ahir en una conferència al Palau de les Nacions Unides de Ginebra que l'Estat espanyol utilitza l'empresonament dels líders catalans per forçar-los a renunciar a les seves idees polítiques. "Tanca els seus opositors polítics i rebutja alliberar-los fins que renunciïn a les seves idees polítiques", va alertar ahir l'advocada Rachel Lindon, i va considerar que és un "precedent perillós" al món, segons recull l'ACN, perquè suposa una discriminació "per la seva opinió a favor del dret a l'autodeterminació dels catalans".

Després de lamentar el "silenci absolut" de la Unió Europea sobre la situació catalana, Lindon va justifi-

Les frases

“[L'Estat] tanca els seus opositors i rebutja alliberar-los fins que renunciïn a les seves idees”

Rachel Lindon
ADVOCADA DEL CAS CATALÀ A L'ONU

“El Consell de Drets Humans no és el fòrum adequat per a declaracions esbiaixades”

Victorio Redondo
AMBAIXADOR ADJUNT D'ESPANYA DAVANT L'ONU A GINEBRA

car haver acudit a l'ONU com a única opció perquè el cas es pot allargar durant molts anys al Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH). Lindon va afirmar que l'actuació de les autoritats espanyoles té com a objectiu "intimidat" els independentistes.

En el mateix acte, la consellera destituïda pel govern espanyol Meritxell Serret va recordar que, si fos a Espanya, estaria empresonada perquè l'Estat "persegueix" els responsables del govern català per haver organitzat un referèndum i defensar la inde-

pendència. La periodista i companya de Jordi Cuixart, Txell Bonet, va denunciar que el seu company i Jordi Sànchez són a la presó per cridar a una manifestació, a més de recordar que en cap manifestació independentista a Catalunya hi ha hagut violència ni aldarulls.

Solé (ERC) i l'ambaixada
Per la seva banda, l'eurodiputat d'ERC Jordi Solé va intervenir en el ple de la 37a sessió del Consell de Drets Humans de l'ONU a Ginebra per denunciar la "reacció autoritària" del govern espanyol al procés

Serret, Solé i Lindon, amb una eurodiputada irlandesa en l'acte de l'ONU ■ LAURA POUS (ACN)

independentista i l'"abús" que suposa l'empresonament preventiu de líders polítics i cívics. Solé va denunciar la "violència desproporcionada" de l'1-O, la violació del dret a l'autodeterminació i la vulneració del dret a la llibertat d'expressió i reunió.

Va rebre la rèplica de l'ambaixador adjunt d'Espanya davant l'ONU a Ginebra, Victorio Redondo, que el va acusar d'"instrumentalitzar el Consell de Drets Humans amb declaracions "esbiaixades" per promoure "objectius polítics excloents i il·legals". ■

LA REPÚBLICA
És

APROFITI-HO

Ofertes i Descomptes per reducció d'estocs.

MOBLE ANTIC
restaurat i per restaurar

Agriplant Huguet S.L. Ctra. de Ponts s/n 08280 Calaf
938 698 019 655 633 519 608 077 270 huguet08280@gmail.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El govern nega que el procés danyi la inversió estrangera

■ Aregio assegura que l'evolució depèn de decisions preses a llarg termini ■ El ministeri diu que el 2017 va caure un 40%

M.M.
BARCELONA

La inversió estrangera sovint fluctua de manera brusca, ja que aquest tipus de decisions empresarials no es prenen de forma immediata, sinó després d'un temps de maduració i negociacions. Amb aquesta idea, el secretari d'Empresa i Competitivitat de la Generalitat, Joan Aregio, va defensar ahir la desvinculació del procés sobiranista de la caiguda en la inversió estrangera a Catalunya que el Ministeri d'Economia situa en un

La frase

“És fàcil associar la caiguda del 2017 al procés, però des que aquest va començar la inversió ha pujat”

Joan Aregio
SECRETARI D'EMPRESA I
COMPETITIVITAT DE LA GENERALITAT

39,8% durant l'any passat. Segons Aregio, cal tenir una “mirada més llarga” i observar l'evolució d'aquestes inversions amb una perspectiva mínima de cinc anys per tenir una percepció fidel de l'indica-

dor. D'aquesta manera, la tendència seria positiva, ja que, segons el secretari d'Empresa i Competitivitat, la mitjana anual de la inversió forana entre el 2013 i el 2017 va ser de 4.062 milions, dada un 34% superior als 3.035 milions de mitjana registrats entre el 2008 i el 2012.

Territori favorit

Sobre el fet que el volum de les inversions va recular un 62% al llarg de la segona meitat de l'any després d'haver pujat un 27% durant els primers sis mesos de l'exercici, Aregio va

Inversió estrangera a Catalunya

En milions d'euros

Joan Aregio, secretari d'Empresa i Competitivitat ■

recordar que “és fàcil associar-ho al procés”, però des que aquesta situació política es va engegar les dades han anat progressant a l'alça.

El secretari d'Empresa va apel·lar al prestigi internacional del país, ja que, segons els rànquings més consultats, Catalunya continua sent aquest any el territori més atractiu per invertir al sud d'Euro-

pa. Així ho expressa, va indicar, la revista *FT Magazine* del grup Financial Times, que, a banda de situar el Principat com a líder de la classificació per segon cop consecutiu, al davant de ciutats i regions també atractives per als inversors, com ara Madrid, la Llombardia, Istanbul i Lisboa, també elogia l'estratègia catalana d'atracció d'inversió estran-

gera.

Les dades del ministeri indiquen concretament que l'any passat a Catalunya va arribar inversió estrangera productiva per valor de 3.093 milions d'euros, xifra que implica l'esmentada caiguda del 39,8%, després de dos anys de màxims.

No obstant això, aquest volum, que representava un 13% del total estatal, queda una mica per sobre del del 2014, any en què es van rebre 3.052,1 milions. Durant la primera meitat del 2017, les inversions van superar en un 27% les del mateix període de l'exercici previ, però durant el segon trimestre hi va haver un descens del 62%. La baixada més intensa va tenir lloc entre el juliol i el setembre (un 75%), mentre que en el quart trimestre es van rebre 909,9 milions, la xifra més baixa en aquest període des del 2009. Entre els territoris de l'Estat, segons el ministeri, Madrid va resultar líder, amb 14.521 milions d'euros rebuts, un 61,1% del total i un augment del 24,7%. ■

#Som Comte de Rius

Institut de Formació Professional i Batxillerat

L'Institut Comte de Rius és un centre de referència de Formació Professional i Batxillerat, situat al Campus Sescelades de la ciutat de Tarragona. L'oferta formativa del centre està basada en els cicles corresponents a les famílies de Química, Electricitat i Electrònica, Fabricació Mecànica, Transport de Vehicles i Edificació i Obra Civil, a més a més de Batxillerat i Cursos d'Accés a Cicles Formatius.

Cada curs escolar, el Comte de Rius forma més de 1.300 alumnes i treballa amb més de 300 empreses, la majoria d'elles de l'entorn petroquímic del territori, cosa que suposa un gran compromís tant de les organitzacions com del centre escolar. La seva contínua relació i confiança en aquestes empreses fa d'aquest institut de secundària un centre diferent, de caire professionalitzador i totalment lligat a les empreses on l'alumnat realitza les seves pràctiques, en modalitat FP i/o Dual, i on posteriorment desenvoluparà la seva trajectòria professional. Aquest continu vincle amb les empreses del voltant obliga, de manera positiva, a la permanent innovació, tant en projectes professionals com educatius i socials, del seu equip humà, molt implicat, proactiu i col·laborador amb la multitud de tasques que es realitzen en el dia a dia.

Per tal de facilitar els estudis a l'alumnat, aquest centre es caracteritza per la gran flexibilitat que proporciona en oferir alguns dels estudis en modalitat semipresencial. D'aquesta manera, s'ofereix als alumnes l'oportunitat de treballar al mateix temps que desenvolupen i amplien la seva formació al Comte de Rius.

Cal destacar la projecció internacional que està tenint l'Institut en els últims anys amb la mobilitat d'alumnes a l'estranger per realitzar les pràctiques del cicle. En els últims anys molts alumnes ja han pogut gaudir d'aquesta experiència en països com ara Alemanya, Irlanda i Itàlia, gràcies al programa Erasmus+.

Com a missió final, el Comte de Rius es planteja el repte d'aconseguir feina per als seus alumnes, per a aquells que han triat el Comte per formar-se i que han format part de la vida d'aquest centre durant uns anys. En aquest aspecte, el percentatge d'inserció laboral de l'alumnat, en feines relacionades amb els seus estudis, és d'un 91,7%, dada de la qual el centre està molt orgullós.

El Comte de Rius no és només un centre de secundària, és un espai d'oportunitats amb 90 anys d'història, arrelat a la ciutat de Tarragona i compromès amb el territori.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Crida de Graupera a agrupar el sobiranisme davant Colau

■ El filòsof planteja fer una única llista independentista a Barcelona en les municipals on el candidat s'esculli en primàries obertes ■ Unes 2.500 persones desborden l'acte de llançament de la proposta

Francesc Espiga
BARCELONA

Mitja hora abans de començar l'acte, la cua de gent era, literalment, quilomètrica. El fet ens i il·lustra la insòlita expectació que va generar la conferència que el filòsof Jordi Graupera va oficiar ahir a la tarda al Teatre Victòria, i que va desbordar totes les previsions, fins al punt que va haver d'adoptar el format de doble sessió per l'afluència de públic inscrit, en total unes 2.500 persones. Encara no havia obert boca, i Graupera ja havia aconseguit, possiblement, el primer dels seus objectius, el d'agitar

els fonaments del sobiranisme a Barcelona. Una sacsejada que va tenir el seu colofó en la proposta, de llarg recorregut, que va llançar davant els presents, i que consisteix a estructurar una gran llista transversal amb vista a les municipals del 2019 que agrupi tot l'independentisme amb la vista posada a derrotar Ada Colau. A més, el candidat seria triat a través d'unes primàries obertes a les quals, no cal dir-ho, ell mateix té intenció de concorre-hi.

Orador consumat, de Graupera es poden dir, i qüestionar, moltes coses, excepte que sigui algú que no té discurs. En el d'ahir

Jordi Graupera, en un moment de la conferència que va fer ahir al Teatre Victòria ■ ACN

va utilitzar com a gran fil conductor la jornada de l'1 d'octubre, a la qual va donar categoria de transcendental, ja que, a parer seu, va suposar la fi del catalanisme, entès com una "cultura política que mira d'adaptar" les aspiracions nacionals de Catalunya "als límits que ha imposat l'Estat". Pel filòsof, però, la celebració del referèndum va suposar un abans i un després, un apoderament col·lectiu que va trencar el rol uniformant dels partits, però que posteriorment ha tingut problemes

Les frases

“L'1-O va suposar un trencament entre la política de partits i la gent, que va deixar de ser catalanista per ser, simplement, catalana”

“Aquesta candidatura només serà possible si convenço les bases dels partits. El poble farà les primàries”

Jordi Graupera
FILÒSOF

per canalitzar-se institucionalment i políticament. Sense dir-ho explícitament, a molts dels presents –un públic heterogeni i amb una discreta presència de càrrecs, i bàsica-

ment de Demòcrates– els van venir al cap les tribulacions actuals per formar govern. Però continuem amb Barcelona. En opinió de Graupera, les ciutats ara estan en disposició de

disputar l'hegemonia a uns "estats decadents" i, el cas explícit de la capital catalana, cal decidir "si la volem forta o ambigua i callada... No cedirem l'Ajuntament a qui vol endolcir la decadència". La seva anàlisi, compartit per sectors sobiranistes de base o entitats, és que aquesta eventual candidatura conjunta permetria derrotar a Colau. "Si el sobiranisme es presenta junt, governarà. Si no, Colau, o qualsevol altre, pot arribar a guanyar per un sol vot de diferència" va recalcar el ponent, que tot seguit va fer una defensa tancada de les primàries, obertes a tothom, com a model per estructurar aquesta llista. "Ens obligaran a treure el suc que cal per guanyar", va dir, alhora que va proposar que aquells aspirants que perdin, però treguin un 15% o més de vots, vagin directament a la llista.

La irrupció de Graupera ha topat amb les reticències de les direccions del PDeCAT o ERC, que no preveuen cap més escenari que anar a eleccions amb els caps de cartell ja designats –Alfred Bosch, cas dels republicans– o en concurs en les seves primàries internes –Neus Munté o Carles Agustí en l'antiga CDC–. El roc a la faixa que es guarda el filòsof per revertir-ho és que aquest moviment agafi musculatura popular i això acabi passant per sobre dels partits. Per això ja ha iniciat una campanya de recollida de firmes a través del web *Barcelona és capital* per fer pressió a favor de les primàries. "Vull dur aquest projecte fins a les últimes conseqüències" va ser la seva darrera frase ahir. ■

SANT CUGAT

CIUTAT EUROPEA DE L'ESPORT 2018

Més de 200 activitats durant tot l'any!
Més esport, més salut, més benestar!